Nửa Khuôn Mặt

Thơ lục bát

Khoa Hữu

Thư Ấn Quán 2010

Nhà xuất bản cảm tạ nhà thơ Nguyễn Thanh Châu đã tài trợ phần ấn phí để thực hiện thi phẩm này.

Nửa Khuôn Mặt

Thơ lục bát Khoa Hữu
Tranh bìa :*Tiếng Kèn Chiều*
của Đinh Cường
Chăm sóc hình thức: Nguyễn Thanh Châu, THT
Trình bày bìa: THT
Thư Ấn Quán xuất bản
Mùa dông 2010

Tác giả giữ bản quyền

3

Lời tạ từ lúc hoàng hôn

Hẹn ta nắng hạn mưa hoang
cỏ xanh trí nhớ lá vàng tình nhân
hẹn ta ngày bạc đôi phần
đêm đen mấy mảnh buộc cầm máu tay
sông đưa tiễn kẻ đi đày
người đi khoác áo trăng này về non
hẹn ta dâu bãi cát cồn
đồi sương gió hú đá mòn nằm mê
hẹn ta một cõi ta về
trời treo mây trắng đất che linh hồn.

Tuyết thơ *(1)*

Em yêu, hãy tựa vai nghe
tay anh ngón chải cơn mê trên đầu
tay anh tìm giấc mơ đau
tóc em trăm sợi bạc màu phế hưng
nắng se môi báo tin mừng
gió quanh hơi thở chưa ngừng chân mây
thơ – như chưa đủ giãi bày
đời chưa giải hết hạn này sao đi?

Hỏi xuân xanh cưới xuân thì
sầu đong ngoài cõi chia ly đã tràn.

Sài gòn 9.1998

(1) Chúc mừng bạn đời sinh nhật thứ 60.

QUA NHỮNG BỜ BẾN BẮC QUÊ HƯƠNG

Một ngày qua bắc Cần Thơ

Ta về tự vẫn sông sâu
vong linh làm ngọn sóng sầu trường giang
trầm mình trong nước giải oan
bèo mây từ biết hợp tan đã chờ
tội tình một bến bắc xưa
tội tình cả nắng cả mưa giãi bày
lòng e chiều sợi khói bay
tưởng chân nhang cắm lên ngày mộ bia
ngàn năm dòng nước phân ly
ngàn năm đời vẫn còn nghe sóng cồn.

01.1976

6

Bên bờ bắc cũ

Về đâu sông, nước về đâu
mê man ngọn sóng gối đầu không gian
sông đi con nước bạt ngàn
nước đi sông chẻ dọc, ngang đôi bờ
mưa tháng tư, nắng tháng tư
hẹn ta một cánh chim tù mênh mang
mây quá giang, gió quá giang
chờ ta một bóng phà sang bất ngờ
bến Bình Minh, bắc Cần Thơ
người trăm năm ấy bây giờ đến đâu.

4.2010

7

Chiều qua bắc Mỹ Thuận

Sông lầm sóng ngọn phù sa
mênh mang nước phủ chiều qua cửa trời
sông ơi buồn mấy sông ơi
biết đâu quê quán xứ người tìm thăm
cây chờ xanh lá biệt tăm
kẻ về đất ấy ngàn năm lở bồi
mây xưa tóc chẻ đường ngôi
trời xưa thiếu phụ còn ngồi tương tư
ta về hồn nửa bên bờ
lòng hoang đã tối mịt mù bóng đêm.

8.1975

8

Qua bắc Mỹ Thuận lần cuối cùng

Gió đi cỏ vỡ thảm sương
bến bờ lau dậy sóng trường giang lên
ta chìm sâu xuống lãng quên
chìm sâu trong đáy mắt nghiêng độ nào
buồn vì ngọn gió lao đao
buồn ta tung cánh chạm vào bao la
người đi tóc buộc mây xa
thuyền đi dọc vết thương ta đã dài
hẹn về, nhớ động bên vai
đợi về, từng bước chân ngoài vô biên
mai sau sông nước thản nhiên
mất ta, còn bóng gã điên đứng chờ.

4.2000

Nửa ngày trên bắc Cầu Nổi *(1)*

Vàm cỏ đông Vàm cỏ tây
nước đi bất tận sông đầy trời xa
tìm đâu trên ngọn phong ba
về đâu một cánh chim qua lạnh lùng
bờ xưa bến cũ bao dung
nắng mưa tái tạo mấy vùng cỏ lau
buồn ơi xin trả dòng sâu
tình ơi xin khất mai sau trả người
chữ thời gian nét ngậm ngùi
bút ta xin chép đôi lời, trả thêm.

4.1979

(1) Bây giờ là bắc Mỹ Lợi.

Thơ tình trên bắc Vàm Cống

Người, như một chút gì xưa
ta, như còn chút gì chưa hả lòng
nhớ dong buồn cuốn long đong
vỡ tan từng mảnh giữa dòng chìm sâu
buồn xưa ta nhặt đôi câu
trăm năm kim chỉ người khâu chưa đành
chút gì xưa Vàm Cống xanh
đôi bờ thảo dã cũng đành khói sương
xin môi người uống đoạn trường
xin vai người vịn xin đường áo bay
lời ta buộc sợi gió này
đã hôn lên ngọn sóng đầy u mê.

1980

Qua phà Rạch Miễu

Hỡi dòng sâu, ta là ai
là sông nước chảy đá mài tự nhiên
dẫu trăm năm đá chẳng mềm
đã ngàn năm trước vẫn nghiêng sông đầy
hai bờ mây bắc cầu mây
bến xưa dĩ vãng, đường này mai sau
phà đi nhớ nước về đâu
gió vô tâm sóng trắng đầu thời gian
sông đi lau lách nhớ tàn
ta đi sương khói bàng hoàng nhớ ta
thôi về, Rạch Miễu lại xa
hoàng hôn chở một lần qua cuối cùng.

01.2009

Người bộ hành qua cầu Rạch Miễu

Chải hàng mi, kẻ chân mày
trăm tay gió vịn sóng ngày mới lên
em dung nhan, mẹ cũng hiền
sông như ký ức đất liền hai vai
tóc mưa buông nắng lược cài
áo trong lụa bạch khoác ngoài phù vân
ta đi sợ bước thăng trầm
em đi để bóng phân thân bên bờ
ta tìm người lẫn trong thơ
nước ra cửa biển mây chờ quá quan.

2010

QUÊ HƯƠNG YÊU DẤU

Về nơi yêu dấu

Ta về đây đất phúc âm
hồn thơm môi bướm vai trần cỏ hoa
tội người, sao giết thơ ta
ngày chôn tư tưởng đêm qua gối sầu
dòng sông ơi đã biển dâu
thời gian ơi đã bạc đầu giấc mơ
mai sau ta chết tình cờ
dấu chân gió bãi trăng bờ đã yên
còn chăng mây nụ hoa đèn
nhớ ta dong duổi thương em bóng chờ
mắt xanh nào lá tương tư
áo xanh nào khoác mịt mù khói sương.

Sađec 1980

Ba trăm năm Sài gòn

Ta về mây phố về chưa
mắt trông chớp bể vai mưa đầu nguồn
về như sương khói hoàng hôn
lao đao cơn gió ngã buồn trăm năm
về nghe đường đá ăn năn
hàng cây sám hối nhà oan khuất người
ba trăm năm Sài gòn ơi
bãi dâu cát lở đất bồi phù du
về ta một bóng thiên thu
áo che trời rộng lòng như sông này
môi đoạn tình uống chẳng khuây
một ly cố quận rót đầy oán sâu
về bôi mặt nhọ tìm nhau
hỏi: trăng xưa khuyết
hỏi: châu ngọc chìm.

Đà Lạt trăm năm

Ta về chân cỏ áo mây
cây lăn dưới vực gió bay lên ngàn
ta về sương sớm đợi tan
lá trưa đứng bóng hoa vàng chiều hôm
rừng xanh như mặt mất hồn
mắt rêu đá thức, dặm mòn nằm nghe

ta đưa linh cữu ta về
tay ôm lưng núi môi kề ngực đêm.

2 lần đêm đến Đà nẵng

Băng mình trong ảo giác đêm
rừng vây thần bí núi nghiêm bóng dài
dế ma dơi quỷ cánh mài
đá chông chênh hiểm cây cài vực sâu

đêm như tóc rối trên đầu
như khuôn mặt lạ như màu mắt đen
yêu ta rừng cởi y xiêm
núi rung ghềnh vực thác chen giọng tình

thuyền say sóng cắm lênh đênh
sông say nước cuốn mông mênh mấy bờ
dế than lời gió trẻ thơ
dơi tung cánh động dưới mồ bay lên.

1996 – 2002

Gửi Huế

Huế ơi với sắc phong truyền
với trăng cung cấm với thềm rồng mây
mấy trăm năm vẫn một ngày
núi kia còn ngự sông này còn hương

tóc thề ngang đất quân vương
bài thơ chiếc nón dọc đường cổ thi
hỏi bia đá chép những gì
buồn chia Thiên Mụ nhớ ghi nội thành

mấy trăm năm cuộc viễn hành
còn nghe trống trận trên thành quách xưa
kiếm cung thủa mở cõi bờ
giáp bào mấy ngọn cỏ, thưa cũng đành

ta về, ta với trời xanh
lòng ta đã vấn mấy vành khăn sô
tự chiêm bao đến bây giờ
Huế ơi, máu thấm những tờ sử xanh.

Hà nội – ngàn năm Thăng Long

Hà nội ta, Hà nội ai
đá trong lăng miếu nhạn ngoài ải quan
mắt nhìn theo cánh nhạn tan
đá còn ngậm tiếng thở than bốn mùa

hỏi ngàn năm đã nghe chưa
gọi ngàn năm dội tiếng thưa tuyệt tình
ngàn năm hoa cỏ dấy binh
ngàn năm mây nước viễn chinh không về.

Nỗi Cô Đơn
ngày về Điện Biên

I.

Đất ơi máu cũng phôi pha
chị ơi, tình của kẻ xa đã về
bờ vai nào tựa cơn mê
bàn tay nào vuốt bốn bề tóc mây

chị ơi, oan trái thời này
nhẹ trong gang tấc nặng ngoài quan san
lá rừng, may áo hồng nhan
sợ môi chị rét em mang nắng về

núi sông nhìn cỏ hoa nghe
trăng treo võng lọng, trời che mái đầu
chị đi đâu, chị về đâu
đá nghiêng chân bước gió sầu giọng ru

20

Đêm, chùm sao mọc biên khu
buồn hơ lửa ấm cháy như than hồng
tro tàn, ngọn khói long đong
đêm dài, tiếp lửa thức hong quê nhà

miếng cơm nào nấu nồi da
củ khoai nào nướng đời ta đã mềm
mưa dầm gốc rạ đồng nghiêng
buồn lây cả đến những đêm chiến hào

ví, phải tìm trong chiêm bao
tìm thêm viên đạn bắn vào mắt trong
trong chiêm bao máu chị hồng
mồ hôi nước mắt mấy dòng quê hương

II.

Em về đây đất chiến trường
áo nâu quê cũ dặm trường còn mang
bước đi ngại chạm ly tan
cỏ khâu ngoài bãi mộ hoang chân đèo

nỗi buồn nỗi nhớ nhăn nheo
buồn neo ngày tháng, nhớ theo cõi bờ
trường xưa, trong áo tiểu thơ
trong trang giấy trắng trong giờ ngói tan

nhà xưa trên ngọn cau vàng
trên sông nước dạt, trên hàng tre nghiêng
này hoa, xin nở nỗi niềm
xin cơn mưa khát cho mềm bờ vai

22

Chị ơi, tóc độ chấm dài
lời ngoan, như đã được mài sắt son
giấc mơ xanh nhạn đầu non
cánh tung trời chẻ không gian mấy bề

mười năm, bom dội xuống, nghe
tiếng tru diệt đất tiếng ghê lạnh người
tìm đâu đôi mắt chị tôi
oan khiên, chưa đủ thấy đời biển dâu.

3.1997

5 BÀI THƠ VIẾT CHO NĂM 90-91

Đêm trước ngày triệu tập

Đêm nghe hơi thở cầm canh
sớm mai còn ngấn lệ quanh mắt người
ơn em hàm chút ơn đời
buồn chia chưa đủ môi cười tiễn nhau

cầm bằng bước lỡ mai sau
tóc xưa đã cắt ngang đầu làm tin
chẳng chân cứng cũng đá mềm
chẳng quên đời thảng thốt quên từng ngày

cầm bằng ta hạt bụi bay.

Số 3c Đường…

Bước đi tội nặng hai vai
đá xanh vết lở đường dài cơn đau
đến đây bè bạn trước sau
gốc xưa xác lá ngọn sầu quê hương
đến đây nghiêm cấm linh hồn
cỏ lên hoang phế bụi chôn tháng ngày
cửa ơi đóng nhẹ bàn tay
gió ơi tiếng khẽ đêm hay giật mình
kẽm gai nhọn huyết bình minh
tường cao như bịt mắt nhìn thấy đâu
thương ta sợi tóc trên đầu
mọc thân trên ghế để râu quanh hàm
thương ta giấy bút lầm than.

Thư cho con

Còn tôi cháy nám như than
giữa cơn lửa khát vọng tan tứ bề
mặt tôi xanh xám cơn mê
đời lăn lóc tưởng đã lìa bỏ thân
xin chân để buộc dây thừng
xin tay để thắt cổ chung một ngày
xin lời thiên hạ phanh thây
vết đinh vết búa đã đầy vết tôi
mai sau ơn khất oán đòi
đem thơ ta chuộc nợ đời, nghe con.

Tình khúc

Ví người thắt cổ ta đây
dây oan xin hãy nhẹ tay tơ hồng
treo lên ngày tháng hư không
đêm canh ác quỷ ngày trông gian tà

ví người chết thế dùm ta
tiễn người ta nguyện đưa qua chín tầng
cực hình chia ở thế gian
vai gông chân xích ta mang dùm người

đường đi ta vẫn ngậm cười
môi hôn đã chạm nỗi đời biệt ly.

Gửi dĩ vãng

Nhớ ta ngày tháng chiêm bao
thăm ta vừa có kẻ nào chết đi
nắm xương da bọc nỗi về
đường xa thấy mặt phân ly nét sầu
nhớ ta đất đã bể dâu
tang thương về lấp mộ sâu cho người
thăm ta còn kiếp luân hồi
nhớ ta còn nỗi nhớ ngoài ngàn năm.

Sài gòn 1990-1991

NỖI ÁM ẢNH TỪ NHỮNG LÂN BANG

Ngày Sài gòn để tang một người ngoại quốc

Sài gòn ơi trái tim ta
căm căm gió cuốn ngọn cờ chịu tang
phố im cửa đóng hàng hàng
đường câm gạch đá kêu van tiếng người
sinh đời oan khuất phận tôi
sinh tôi làm dấu mặt bôi vết chàm
mai tôi hòn đất lầm than
ơn người trăm họ ơn mang từng ngày
ô hô nửa dại nửa ngây
nửa kia nhẫn nhục nửa này oan gia.

Vua Tôi

Người ngồi đồng đá cũng đen
khói hương phận mỏng bon chen đất dày
khuôn thiêng một góc cỏ bày
hoa nhân giả, trả nghĩa này thế ư?
ta ngồi trơ mặt đá như
mắt chưa đủ khóc thân chưa đủ đền.

Thời sự

Nghe tin vua mới băng hà
tin về ngàn dặm tin qua cửa thành
thằng mặt trắng đứa râu xanh
đọc lời hiếu tử đứng quanh ngai vàng
nghe trọc tóc, nghe kêu van
lời lời quyền bính hàng hàng oán chia
đem sử xanh dựng mộ bia
lấy xương lấp biển máu kia làm dòng
lệ ba đời chảy thành sông
khóc ba đời đủ ngày ông băng hà.

NHỮNG NỬA KHUÔN MẶT

Khi về K6 *(1)*

. tặng VƯƠNG ĐỨC LỆ

Nhà một gian, tướng thầy tu
chiếu manh nước lã cơm tù khổ sai
ta còn chân đất áo gai
tóc râu rừng rú đường dài chung thân
ta còn mặt cúi tay bưng
cái đau tan hợp nỗi mừng bèo mây
ta còn oan giải oán bày
tàn đi mấy lớp cỏ này, lại lên
về đây hình dại bóng điên
ngồi canh thiên địa gác phiên luân hồi.

(1) Bài thơ này tặng bạn khi còn sống. Bây giờ chết rồi. Thơ để đâu đây.

Về một bức họa của Khánh Trường

Mặt ta tua tủa tóc râu
mấy dòng máu nhỏ giọt châu, bao giờ?
trán băng buồn lạ giấc mơ
lời đau phế phủ, môi bờ cỏ sương
mặt ta người thú dị thường
mảnh da tuẫn tử đã vàng trăm năm.

Mưa ngâu *(1)*

. tặng CHÂU TRỊ

Ta về đốt sách tàng thư
giải oan khiên bóc lá bùa thời gian
hỏi ta đã trắng phong trần
hỏi em cũng bạc đôi phần áo xanh
mười năm ta mắt xây thành
mười năm em nỗi cỏ quanh chân ngồi
gió lên ngàn nước xuống xuôi
áo da mặc rét đêm trời nhớ nhau
nhớ không lành giấc mơ khâu
em buông kim chỉ ta đau mấy hàng.

(1) CHÂU TRỊ là bút hiệu. Anh viết truyện ngắn nổi tiếng một thời. Đi học tập cải tạo, ở quê nhà chị không chịu được nỗi cùng khổ, tự tử chết, để lại 6 đứa con thơ cho bên ngoại. Và anh được tha về... Hơn nửa thế kỷ bạn hữu - chỉ còn một giọt mưa ngâu tặng bạn.

Một tình tiết mới *(1)*

. tưởng nhớ ĐỒNG VĂN KHẢI

Ta vừa cắt máu ngón tay
nhẫn tâm tìm lại một ngày yên vui
con chim gãy cánh bên trời
tiếng kêu thành tiếng hót ngoài thiên thu

cám ơn em đã bất ngờ
lệ xanh trên ngọn cỏ mồ khóc ta…

(1) ĐỒNG VĂN KHẢI khóa 4 Thủ Đức. Giải ngũ. Không vợ con, sau 75 về chết lại Thủ Đức.

Cùng Phạm Ngọc Cung

Này đây tóc cỏ phù du
gió se môi đá sương mù áo xanh
này, mây khói ngọn mưa thành
đầu trời cuối đất thôi đành một ta
này thời lãng tử chưa xa
bỏ chân mấy núi, bọc da mấy rừng
thốt cười như sấm chớp rung
thốt buồn, thét tiếng vỡ tung vẫn buồn
ta say rồi, rượu hoàng hôn
ta buồn rót xuống biển đông đã tràn.

Trên cù lao đỏ

. tặng HUY_VN

Ta mơ hồ tựa vai đêm
cây chen bóng tối sông nghiêng bờ đầy
vui gì, ta ngọn lửa say
môi câm điếu thuốc khói gầy chiêm bao
đò đi những bước chân nào
gió xua hắt hủi sóng trào mênh mông
một cù lao tách đôi dòng
lòng ta chiếc ghế chờ không kẻ ngồi.

Đêm say cùng
Hương hồn Nguyễn Đông Ngạc

Ta còn ly rượu cầm tay
mời ta ân oán rót đầy ly tan
ta còn vò rượu trên bàn
mềm môi cay đắng đổ tràn trăm năm
buồn ta say, buồn ngậm tăm
buồn nghiêng buồn ngả buồn lăn lóc đời
buồn này uống cạn chơi vơi
buồn xanh buồn xám mặt người mặt ta
một thằng say chết đêm qua
hỏi kèn hỏi trống khóc la bao giờ.

Vĩnh biệt Mai Thảo

Người sao vội vã xuôi tay
trăm năm vuốt mắt một ngày để tang
quê nhà đâu cổ áo quan
núi đau thân thế oán tràn mặt sông

bãi dâu xanh cỏ tang bồng
chữ văn chương viết mấy dòng bia phai
đất dung thân mộ thiên tài
bó hoa ta viếng đặt ngoài hư vô

người đi đâu trốn hận thù
bước chân đã chạm ngàn thu, thôi đành.

Cái chết một người viết văn *(1)*

Về đây cửa ngục người nằm
ngọn nhang cháy lửa trăm năm đợi tàn
viếng người lòng kẻ khô khan
bàn tay khẽ nắm bàng hoàng ngón tay
tình không làm áo người thay
môi hôn chưa lạnh mê say bao giờ
trán cồn sợi tóc bơ vơ
hàng mi chợt khép bên bờ âm dương
thản nhiên cái phút dị thường
chiếc thân còn ở linh hồn đi đâu

lễ người nến nhỏ giọt châu
chiều dưng mắt lạ đêm cau mặt nhìn.

(1) Viết bài thơ này sau khi dự đám tang LÝ HOÀNG PHONG,TÚ KẾU TRẦN ĐỨC UYỂN, LÊ XUYÊN… Những cái chết lạnh lẽo khác nhau. Ở đây, mai kia đâu còn ai đến tiễn biệt KHOA HỮU?

NHỮNG TÌNH KHÚC VIẾT CHO TRANH LỤA

Nét phác thảo một tác phẩm

Em vàng như nắng hạ phơi
gió mây bên tóc đất trời trên da
sóng hôn cồn ngực vỡ òa
mắt chiều hoang cánh chim xa bay về
cát nằm nhẫn nhục còn nghe
em cười môi hé răng che linh hồn.

Những khoảnh khắc của trí nhớ

Người về môi hé tình đau
ngực xuân cởi áo mắt sầu hạ sang
trâm cài lược chải hồng nhan
đêm mưa cổ tích nắng hoang đường ngày
người về bóng nhỏ như say
dưới hiên hoài tưởng rụng đầy lá khô
dấu rêu phong vết bụi mờ
đời phiêu bạt bặt tin chưa thấy về
vàng mai tàn cúc ủ ê
buồn yêu, năm ngón tay che mặt trời.

Như nỗi đam mê

Em về vóc gió lưng mây
vai nghiêng trừ tịch bóng gầy ca dao
mười năm tựa gốc chiêm bao
cành mai mấy độ nở vào mắt xanh
áo mềm lụa khoác mong manh
mùa xuân buộc tóc lên thành quê hương
gót son bước nhỏ con đường
nắng hanh vàng chút khói sương tỏ tình
em về thất sắc bình minh
lời trầm hương khúc tự tình thiên nhiên
ta buồn tan xác tháng giêng
nỗi đau không tỉnh cái điên không già.

Như cơn mưa đầu mùa

Yêu người thuở biết yêu ta
môi hoa mắt lá chưa già cội cây
yêu người vai gió cũng say
lưng ong cánh bướm vòng tay ghé vào
ngày khỏa thân đêm ca dao
chiếu chăn nằm mộng chiêm bao gối đầu
đất trời thịnh nộ cơn đau
yêu như sấm sét chạm nhau tan tành.

NHỮNG NGÀY NẰM BỆNH

Ngã bệnh

Ta còn một dúm da xương
tay co rợn giấc gác buồn trán nhăn
tháng treo năm kết võng nằm
chết chưa đủ đất sống cầm đủ hơi.

Ngồi bệnh

Đêm ơi, thuộc một mảnh da
mềm chưa để đắp mặt ta tật nguyền
trang giấy lệch, hàng chữ nghiêng
câu thơ tàn phế bút nghiên thằng khờ
chết đi sống lại bao giờ
đời ta cỏ bụi lau mờ đã xanh.

Nằm bệnh

Thân ta bạo bệnh từng giờ
áo quan quách tưởng huyệt chờ đợi chôn
ngực ta nhiệt độ chiều hôm
máu ta trăm sợi nổi cồn gân xanh
sống còn hơi thở mong manh
cơn mê thổ huyết nồng tanh kiếp người.

Chiều mưa trong bệnh viện Chợ Quán

Cơn mưa chiều vết máu loang
đường đi vĩnh biệt đã tan bóng người
lá me bay chiếc hồn ai
kẻ trong địa ngục người ngoài đợi tin

tiếng kêu như xé ruột mềm
nỗi đau thần thánh trái tim con người
nhục hình mấy mặt tường vôi
mấy thân ma quỷ mấy đời hàm oan
ngón tay vuốt mãi bàng hoàng
tóc ta còn nắm cỏ hoang trên đầu
ngồi chờ mưa tạnh kiếp sau
nén nhang mưa thắp chiều sâu mộ phần.

Sài gòn 1989

TA BIỂN NGÀN THU

Biển và người

Biển ngàn năm một vòng tay
ôm hoang dã trắng sầu vây bến bờ

biển về đâu sóng tương tư
ngàn năm vai đá ngồi so đất trời

cõi lòng ta nước viễn khơi
mù tăm sương khói tận đời đa đoan.

Những dấu chân trên bãi biển

Bãi lầm sóng đánh ầm theo
mắt xa buồn đậu thuyền neo chưa về
đá chờ giải hạn cơn mê
trời thư đất yểm bốn bề gió tung

biển vô tâm đến lạnh lùng
khác thời vong bản vẫn chung da vàng
loạn đời ư, tận thế chăng
bước nghiêng biển lớn cát bằng hư vô.

Bức họa chân dung biển đông

Ta ngồi lên thét thinh không
chớp đen nỗi giận chập chùng biển cơn
gió đi những bước chân dồn
trầm luân lũ đá đứng còn trơ trơ
sóng hôn môi bãi điên rồ
nước ngâm xương trắng tình xưa dã tràng
ngàn năm đất ải bụi tang
hối thân đất lở kinh hoàng ngọn lau
mấy lòng bể mấy hồn dâu
còn đây mảnh áo mai sau mảnh trời.

Đã biển dâu từ tiền kiếp

Ta như con sóng bỏ mình
trơ xương đá cạn họa hình nước sâu
hôn em, giận gió phủ đầu
cái vui khánh tận nỗi sầu đa mang
hôn em, hơi sức dã tràng
bãi xanh nhẫn nhục cát vàng u mê
hôn em, thề thốt ta thề
ghé môi thổi bão giông về viễn khơi.

Ta cùng biển lỡ

.tặng KHUẤT DUY TRÁC

Biển mù, sương động, thinh không
bao la một võng vô cùng một nôi
tạ ơn, ta thủa làm người
ti li cát mọn vỡ lời biển đau
gió cùng cao sóng cùng sâu
lao đao mấy độ bụi lau đã già
trời còn xa đất cũng xa
trăm năm biển lỡ một ta chưa về.

Sài gòn 1980 – 2000

THƠ TRONG KÝ ỨC

Ký ức An Lộc

Về qua An Lộc một ngày
thấy ta còn dấu phỏng vài vết bom
nghe rừng thay áo đông phương
oán trên ngọn cỏ, oan dồn bóng cây
đồi nương xanh lại đất này
anh em cũng lạ tội đời cũng quên
quê nhà đâu, hỡi hồn thiêng
lịch sử đâu đã viết tên họ gì
chiến trường đâu máu chia ly
mộ bia đâu, đá khắc ghi hận thù
người đầu kẻ cuối hư vô
hồn chung ngọn gió biên khu thổi dồn.

Trở lại chiến trường Xuân Lộc

Về đây tìm lại ta ư
ngày thư ngải độc đêm như yểm bùa
tìm gì trong sỏi đá, thưa
tìm gì dưới gạch đá xưa chôn vùi
rừng như vuốt mặt làm vui
núi như cúi xuống nửa đời vì ta
đất còn đỏ mãi can qua
trời còn băng những mảnh da đã vàng
gió gầm lên tiếng xé tan
mây lồng lên bóng dọc ngang một thời
nhớ ơi, vai súng hoa cài
nắng nung mắt lửa mưa mài biên cương.

Một đoạn đường 9

Ta về nắng xuống mưa lên
ngàn năm trẻ mãi dưới hiên trời này
núi bồng bế núi trên tay
gió đi gió vẫn còn say dặm đường
khói trầm cỏ đốt mùi hương
cây treo cành rét mây buồm mênh mông
ngày sau hẹn lại ta không
chồn chân đá cứng mềm lòng đứt hơi
mai xa thân thế rã rời
rừng rung lá rụng tiếng đời bỏ quên.

Bước chân trên đại lộ kinh hoàng

Ta về một vết thương may
đường xưa thảm tử, núi bày hàm oan
rừng siêu thoát xác da vàng
cành treo thiên cổ cây hàng bùa yêu
chiến bào xưa nét nhung rêu
khói hương thất lạc mắt chiều thời gian
ta về đất cũng chia tan
hồn ta ơi, ngọn cỏ hoang quê người
bạn bè ơi, lịch sử ơi
lạnh như dao cắt ngang trời, còn đâu
chiến trường xưa cỏ xanh dâu
xương bêu thịt rã ngày sau xin đành.

30-04-2000
Về nghĩa trang Biên Hoà

Chứng dùm ta lũ cỏ may
còn ta, ta lại về đây thăm người
chừng nghe như gió nghẹn lời
chừng như nắng cháy một thời lửa binh
đồi cao lên mãi bất bình
nỗi đau ngang dọc chút tình dọc ngang
lá nào thay áo đoạn tang
hoa nào đặt xuống giải oan đất này
hỏi người mặt giận môi ngây
hỏi cơn đá chạy cát bay hận thù
bạn bè ta đã về ư
về bên ta dẫu mịt mù âm dương
nằm đây giấc ngủ lạ thường
nén thời gian thấm vết thương chưa lành.

Thăm bạn ở số 4 Phan Đăng Lưu

Ta hôn lên cát bụi này
hôn lên ngày tháng lưu đầy đời ta
mười năm hồn phách xót xa
mười năm lại mặc áo tù ngồi đây
ta hôn lên hận thù này
môi hôn thành tiếng giãi bày mai sau
cùng người mặt giáp thương đau
dưới chân đất cứng trên đầu trời cao
cùng người mấy phút chiêm bao
thời gian như nhỏ máu vào thiên thâu
người về ngục thất quên nhau
ta về ư, biết về đâu, hỡi người.

Về một cái chết vô danh *(1)*

Tiễn người xưa chiếc xe lăn
giờ xe nông giới buồn chăng đường về
cỏ tai ương mọc bốn bề
rừng sa cơ, núi ngồi mê, gió ngàn
giết người ơi, giết dã man
giết người ơi vết thời gian lạnh lùng
áo quan này chỗ tận trung
nến, nhang, lửa, khói bập bùng mặt nhau
mặt người lạnh mặt ta đau
nỗi ta còn, biết gửi đâu quê nhà?

(1) Lần thứ I gặp nhau ở chiến trường Xuân Lộc. Anh là chiến binh.
Lần thứ II ngồi xe lăn ở tổng y viện Cộng Hòa anh là thương binh.
Lần thứ III trên xe nông giới; chở xác anh về Long Khánh, tất cả đều tình cờ.

QUÊ NHÀ TÔI *(1)*

Qua sông

Ngồi nghe mưa gọi qua sông
thương con nước cạn phụ lòng thuyền đi
bèo tan sóng thốt lời thề
nước chung dòng đã chia ly mấy dòng
bến xưa chờ kẻ long đong
nhớ xanh mặt đá rêu phong bóng người
gió còn mê mải rong chơi
khuya đau quặn tắt tiếng đời về đây
mây hoang sông dạt chưa đầy
cây xanh lòng kẻ bên này, cố hương.

3-1997

(1) Bốn mươi năm tôi trở về quê nhà. Bến chài và con sông đào tuổi thơ. Tất cả còn đó, nhưng nhà tôi chỉ còn trong ký ức.

Kỷ vật

Mẹ sinh con thủa quê nhà
sớm hôm măng mọc mẹ già bóng tre
tuần trăng tàu chuối ngủ mê
nông sâu ngọn gió về se tiếng buồn
nhãn lồng quả chín môi hôn
đêm sen nở trộm hạ tuôn trắng trời
thủa sinh, con chẳng nằm nôi
nôi con trời rộng đất dài, lời ru.

Liên khúc

I

Ta rung núi võng lời ru
biển đông sóng dập, thiên thu gió dồn
bụi mù vó ngựa ngọ môn
mẹ ta trăm trứng trăm con đi đày
hạnh hồng cũng đỏ cơn say
sen hồng sướt máu cánh tay hạ hồng
em về thu ngậm ngùi đông
đứng che kim cổ ngồi không đất trời
ta tên nghịch tử này ơi
thấy nhau đã nhọ mặt người trầm luân.

II

Về, ta tháng cạn năm cùng
sông cau mặt giận núi trừng mắt nghiêm
đường ta chân cứng đá mềm
cái đau thất sở bạc lên áo bào
về ta gốc tử chiêm bao
mộ chôn ta một thuở nào lãng quên
sử lưu danh tích tương truyền
bụi hoang phế phủ nằm yên đất này
về giam thiên hạ trong tay
bó đêm phiến loạn gói ngày phục hưng.

Giã từ

Giã từ cỏ, giã từ cây
ta nghiêng xuống bóng nghiêng ngày xuống đêm
tay cầm một nắm tháng giêng
nghe năm ngón chạm mấy miền nhớ xưa
giã từ nắng, giã từ mưa
mưa bay áo buộc nắng thưa che đầu
lời nào ta giã từ nhau
mong về đâu, hẹn về đâu, cũng về
gốc ngồi nghe ngọn đứng nghe
lá nằm nghe bước hôn mê cuối đường.

NỖI ÁM ẢNH KHÔNG NGUÔI

Bao giờ

. tặng TỪ

Bút ta mài kiếm kinh kha
từ trăng tiền kiếp từ hoa luân hồi
kiếm người sắc bút ta tôi
bút vung thời thế kiếm ngời quan san
bệ rồng chín bậc mây tan
tiếng tiêu dịch thủy còn than bao giờ
bàn tay nào của ái cơ
của dân trăm họ của bờ cõi Yên
trăng xưa một bóng thay đèn
sử xanh, ta biết viết thêm những gì.

Đêm mơ gặp Tô Đông Pha

Đêm mưa nước mắt Hàng Châu
tỉnh chiêm bao thức gối sầu Đông Pha
thơ người sao nhỏ máu ta
dấu chân cỏ mọc lời hoa giãi bày
mềm môi, ngọn bút chưa say
áo xanh còn buộc gió mây bạt ngàn
người đi đâu, bước hợp tan
bóng người núi dọc sông ngang cõi bờ
ngàn năm sau lại sinh ta
núi sông bỗng khóc cỏ hoa bỗng cười.

Lời cuối năm

I

Ta cầu may chút tàn đông
cho thơ cầm máu những dòng tổn thương
ơi mưa ơi nắng vô thường
ơi cây ơi cỏ cuối đường về đâu
xa này – bên biển bên dâu
còn ta với núi chụm đầu chiêm bao
tìm trăng đáy nước thủa nào
tìm con hoàng hạc buộc vào phù vân.

II

Tìm ta hạt bụi phân thân
ta đâu, chiếc áo phong trần bỏ đây
tìm ta động biển sóng này
tóc xanh đã trắng đầu mây lưng ngàn
nghe chừng mùa gió nhớ sang
thổi tung, ta lặng lẽ tan từng giờ
nẻo nào về đến hư vô
tìm ta như núi ngồi chờ sông đi.

Sài gòn 2002

Đêm chinh phụ
đọc tập thơ Khoa Hữu

Thơ như tự thủa can qua
tiếng gươm tiếng dáo trên da thịt này
giấy thơm mùi mực phân thây
tay con lần mở đã gầy bóng con

Hai mươi năm thập tự non
bước đi khổ nhục chưa mòn đá kia
khắc xương trăm họ làm bia
tội chung thiên hạ họa chia da vàng.

Sau đêm Chinh Phụ

Thơ ta như súng đạn bày
như đêm bạo loạn như ngày động binh
dọc ngang mồ mả bất bình
thuộc da đeo cổ họa hình đất sâu
thơ ta chật thế gian sầu
mưa nanh gió vuốt viết câu điên cuồng.

Cổ Thạch

Buồn ta lên đỉnh thiên thu
lang thang gió mỏi vật vờ mây hoang
núi bày xanh mộ hồng nhan
cỏ cây mặc áo đại tang đứng hầu
môi cồn khát mắt biển dâu
trán nhăn còn trẻ tóc râu nỗi già
hỏi đây rằng đá hay ta
hỏi ngàn mây ấy rằng ma hay người.

Tuyệt tình thư

Người về vạn dặm thư về
bóc thư ta xé mấy bề không gian
chữ đau lời ngắn đôi hàng
tờ hoa ơi, mảnh da vàng trên tay

người đi họa ước chưa bày
cớ chi hẹn lại một ngày đoàn viên
mười năm ta sống đã quen
chọn chung đau khổ lựa riêng quê nhà

ta buồn cũng chỉ một ta
đêm nhăn mộng mị sáng già thức trông.

Hạ chết

Mùa hạ, mùa hạ động kinh
đảo điên mặt đất tử hình hàng cây
ngày gian giảo chịu phân thây
đêm giơ xương lóc da mày, lòng ta
hồn lìa dương thế bao xa
khăn sô người thấm mắt ta từng ngày
người về hồn vẫn quanh đây
chân nhang lửa đỏ cắm đầy mộ em.

Về một con đường Sài Gòn

Mây đi nắng vẫn ngồi trông
gió đi cây suốt đôi dòng lá bay
trên trời mưa vấn tóc mây
thế gian ta kết tóc này se tơ
năm chia thời tiết hai mùa
anh chia ngày tháng đón đưa em về
tay chia mười ngón cầm đi
chân chia bước chậm vai kề bên nhau
tóc bay ngại nón che đầu
áo bay dài cuốn mai sau bên người
đường đi bóng tựa sinh đôi
ngại rời vai sóng ngại lời quay chân
em về bóng đứng phân vân
anh đi đã gửi đời trong mắt người

vai buồn chân bước lẻ loi
đường xưa hỏi bóng theo người về đâu?

Đêm mưa ở Ngã Bảy

Mưa nghe cuối bãi đầu sông
về qua ngã bảy trắng dòng xe đi
phố nghiêng mưa tạt tiếng về
đường run lạnh khoác gió se nỗi hàn
nghe từ vô vọng mưa tan
trăm tay gõ xuống phím đàn phân ly
đêm chia tối đủ bốn bề
đèn che mặt thức áo che lạnh lùng
nghe tầng sấm sét không trung
chân đi hỗn loạn về chong mắt ngồi.

Chuyện ngoài ngã tư
Bà Huyện Thanh Quan- Tú Xương

Buồn như buổi sáng ra đây
cong lưng trên ghế chống tay lên càm
buồn ơi đất trích mù tăm
mười năm đã đợi mười năm nữa tàn
mặt này mặt ấy lầm than
ly này ly nữa chưa tan u sầu
rượu mời cạn chén bể dâu
mây say tưởng bóng gió đau tưởng người
mưa cơn tầm tã buồn tôi
đất xưa tưởng mất, nước bồi dưới chân.

Trường sơn quán
Ta cùng bạn

.tặng H.A.QUỐC

Ly nước mời chuyện chẳng khuây
đổ thêm bất tận chưa đầy bình không
gió Xuân du, nắng Hạ hồng
Thu giơ tay tạ, lời Đông tự tình
em về qua bước bình minh
áo bay nhan sắc trên cành hoàng hôn
bỏ ta - chiếc lá vô hồn
ta về đất chạm môi hôn bất ngờ.

Sài gòn 2009

Cuối năm trời Hà Nội

Ta trong trời đất trong ta
cuối năm như gốc cây già đứng không
đường xưa chân thuộc phố hồng
nắng thôi miên mắt gió vòng dây oan
ngàn năm đâu, tiếng hợp tan
ngàn năm đâu, bỗng điêu tàn quanh ta
về đây lòng tựa hiên nhà
lao đao tay vịn đời ta, một mình.

3-1997

Bài cuối
Điếu văn cho một người cầm bút

Giận ta, vuốt mặt u sầu
thương ta, thơ những dòng đau đã mềm
một thời như nhớ lại quên
một thời quên để nhớ lên từng ngày

mười năm ta vẫn còn say
nằm yên trong nấm mộ này nhìn ra
môi hôn người những vòng hoa
ta hôn lên ngọn nến ta hãi hùng

Ta thằng gù dưới tháp chuông
con chim báo bão dặm trường trú mưa
thằng gù chim chết từ xưa
chuông rung lời nguyện gọi ta đất này

gọi ta ta lại về đây
trăm năm cỏ mọc lên đầy bóng ta
áo quan này mở nắp ra
trái tim ta vẫn còn ta thở cùng

ta quỳ hôn đất hưng vong
đời băng vầng lửa ta trong tro tàn.

Sài gòn

Mục lục

Lời tạ từ lúc hoàng hôn /3
Tuyết thơ /4

QUA NHỮNG BỜ BẾN BẮC QUÊ HƯƠNG
Một ngày qua bắc Cần Thơ /5
Bên bờ bắc cũ /6
Chiều qua bắc Mỹ Thuận /7
Qua bắc Mỹ Thuận lần cuối cùng /8
Nửa ngày trên bắc Cầu Nổi /9
Thơ tình trên bắc Vàm Cống /10
Qua phà Rạch Miễu /11
Người bộ hành qua cầu Rạch Miễu /12

QUÊ HƯƠNG YÊU DẤU
Về nơi yêu dấu /13
Ba trăm năm- Sài gòn /14
Đà Lạt trăm năm /15
2 Lần đêm đến Đà Nẵng /16
Gửi Huế /17
Hà Nội- ngàn năm Thăng Long /18
Nỗi cô đơn ngày về Điện Biên /19

5 BÀI THƠ VIẾT CHO NĂM 90-91
Đêm trước ngày triệu tập /23
Số 3c Đường… /24
Thư cho con /25

Tinh khúc /26
Gửi dĩ vãng /27

NỖI ÁM ẢNH TỪ NHỮNG LÂN BANG
Ngày Sài gòn để tang một người ngoại quốc /28
Vua tôi /29
Thời sự /30

NHỮNG NỬA KHUÔN MẶT
Khi về K6 /31
Về một bức họa của Khánh Trường /32
Mưa ngâu /33
Môt tình tiết mới /34
Cùng Phạm Ngọc Cung /35
Trên cù lao đỏ /36
Đêm say cùng hương hồn Nguyễn Đông Ngạc /37
Vĩnh biệt Mai Thảo /38
Cái chết một người viết văn /39

NHỮNG TÌNH KHÚC VIẾT CHO TRANH LỤA
Nét phác thảo một tác phẩm /40
Những khoảnh khắc của trí nhớ /41
Như nỗi đam mê /42
Như cơn mưa đầu mùa /43

NHỮNG NGÀY NẰM BỆNH
Ngã bệnh /44
Ngồi bệnh /45
Nằm bệnh /46

Chiều mưa trong bệnh viện Chợ Quán /47

TA BIỂN NGÀN THU
Biển và người /49
Những dấu chân trên bãi biển /50
Bức họa chân dung biển đông /51
Đã biển dâu từ tiền kiếp /52
Ta cùng biển lỡ /53

THƠ TRONG KÝ ỨC
Ký ức An Lộc /54
Trở lại chiến trường Xuân Lộc /55
Một đoạn đường 9 /56
Bước chân trên đại lộ kinh hoàng /57
Về nghĩa trang Biên Hoà /58
Thăm bạn ở số 4 Phan Đăng Lưu /59
Về một cái chết vô danh /60

QUÊ NHÀ TÔI
Qua sông /61
Kỷ vật /62
Liên khúc /63
Giã từ /65

NỖI ÁM ẢNH KHÔNG NGUÔI
Bao giờ/66
Đêm mơ gặp Tô Đông Pha/67
Lời cuối năm/68
Đêm chinh phụ đọc tập thơ Khoa Hữu/70
Sau đêm Chinh Phụ/71
Cổ thạch/72

Tuyệt tình thư/73
Hạ chết/74
Về một con đường Sài gòn/75
Đêm mưa ở Ngã Bảy/ 76
Chuyện ngoài ngã tư Bà Huyện Thanh Quan…/77
Trường sơn quán ta cùng bạn/78
Cuối năm trời Hà Nội/ 79
Điếu văn cho một người cầm bút/80

LIÊN LẠC

NGUYỄN THANH CHÂU
2617. W. OCOTILLO Rd. UNIT 1
PHOENIX, AZ85017, USA.
Email: chauthanhnguyen@netzero.net

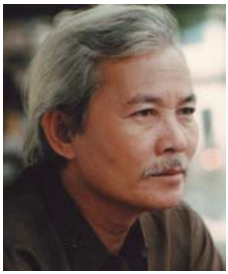

KHOA HỮU, tên thật NGÔ ĐÌNH KHOA sinh ngày 21 tháng 8 năm 1938 tại Bắc phần. Đào thoát vào Nam tháng 3 năm 1953. Tốt nghiệp Bách Khoa hệ Cao đẳng 4 năm. Bị tù chính trị oan, mất sở làm. Sau đó đi dạy tư 4 năm. Đi lính tác chiến 10 năm, bị thương 2 lần. Đã đăng thơ và truyện ngắn trên vài tạp chí văn học tại Sài gòn. Đến tháng 4 năm 1975 giải giáp. Hiện đang sống tại VN và vẫn âm thầm sáng tác, không hợp tác với bất cứ tạp chí, tổ chức văn nghệ nào của chế độ hiện hành.

Đã xuất bản sau năm 1975:
1/ Tập thơ LỤC BÁT do nhà xuất bản TRÌNH BÀY và nhà thơ DIỄM CHÂU ấn hành tại PHÁP năm 1994.
2/ Tập thơ THƠ KHOA HỮU do tạp chí VĂN HỌC phát hành tại MỸ. Tập thơ này được bảo trợ tài chính bởi Tạp chí HỢP LƯU, Tạp chí VĂN,Tạp chí VĂN HỌC cùng nhà văn NGUYỄN MỘNG GIÁC và các thân hữu của anh.
Những tác phẩm đã hoàn tất chờ in:

- LỜI BẠT MỘT TÁC PHẨM (truyện dài)
- NHỮNG VIÊN ĐẠN (truyện ngắn
- Tập văn xuôi viết về nhiều tác giả.
- LỬA (tập thơ) .

Bản dành tặng thân hữu